

?Illa, jacobí de ?camilla', i altres pulsions del 14-F

El 14 de febrer, malgrat la pandèmia, vam votar. Els resultats ho deixen tot igual... o pitjor. No és que el Parlament quedi configurat amb una aritmètica que denoti ingovernabilitat, -que també-, és que els projectes per al futur del país no es visualitzen més enllà dels tòpics. Per part d'ERC, costa empassar-se la gestió global dels últims mesos a càrrec del vicepresident amb funcions de president; una consellera de Salut amb tantes aparicions públiques com relliscades, i un *poc útil* i (i)responsable titular de Treball i Afers Socials digne del seu *alter ego* al *Polònia*, convidat, com una criatura que no para de ficar la pota, a contemplar com giren les busques d'un rellotge de paret per no vessar-la. No queden gaire lluny els correligionaris de Carles Puigdemont, una figura simbòlica amb un indiscutible cartell -equivalent al *wanted* del *far west*- d'enemic públic número u del regne d'Espanya. Ara bé, el seguici, encapçalat per Laura Borràs i amb actius tan cultivats com Joan Bonanit, no sé pas si s'ha conformat amb més necessitat de farciment que de perfils de dones i homes independents que no vegin la política com una renda vitalícia, si saben ser obedients, executar els *crims* sense fer preguntes i empassar-se els gripaus que calgui.

Concretament, el retrat perfecte de Salvador Illa. Un individu amb tanta credibilitat que, dos dies abans d'anunciar-se que seria cap de files del PSC, ho negava en un mitjà de comunicació d'escala estatal. El binomi perfecte per al millor ballari de l'envelat de la politiqueria, Miquel Iceta, autor d'una jugada preelectoral brillant. Ara pot dir que, amb el seu *sacrifici*, el partit ha guanyat a Catalunya... Tan cert com que la cartera de ministre ja no l'hi pren ningú. Miquel i Salvador, l'arcàngel i el messies del jacobinisme. Destacadíssims delegats del sucursalisme del PSOE més conservador des de Pablo Iglesias -el fundador, no pas l'*enfant terrible* que ara fa de vicepresident a La Moncloa. Ras i curt, cinisme i l'art de tenir sempre el cul a la poltrona. En el cas d'Illa, i com a mostra que tot val per atiar el possibilisme perpetu, el millor retrat va ser el d'Alejandro Fernández -un candidat del PP massa llest per a uns votants amb les llums d'ultradreta- en el debat de TV3. El popular va demanar-li, amb ironia, quina cartera ocupava a Madrid. I és que, davant de les evasives, va posar-li sobre la taula els seus trumfos com a *ministre de la vacuna*: la gestió més nefasta de la covid entre els països de la UE, el frontisme de comunitats com la de Madrid i les expectatives de vacunació del 70% de la població espanyola abans de l'estiu. Per acabar-ho d'adobar, va prometre centenars de milers de llocs de treball -com el Felipe més populista d'antany- i el trasllat del Senat a Barcelona. Una apoteosi de progressisme i federalisme.

El PDECAT -tampoc no m'entretindrà a parlar del pas per la perruqueria de Marta Pascal-, tot i tenir l'estructura i un innegable electorat a qui apel·lar, va xocar amb l'elefant que veia tothom, menys ells mateixos. En temps de desnonaments i cues al Banc dels Aliments, no cal ser gaire espavilat per veure que no és gens adient defensar a ultrança la propietat privada i criminalitzar la CUP -com van gosar liquidar Artur Mas!- escandalitzant-se per propagar manuals d'ocupació d'edificis. I que s'ajorna la independència, ho diuen els mateixos cupaires. Resultat: 70.000 vots, aquest cop sí, a la paperera de la història. Si no hi ha un daltabaix, la formació farà la fi del cagaèl·lastics. El procés paral·lel a la UDC de Duran que, quan no va poder repartir cadires i quotes de poder, va desaparèixer de l'escena deixant un rastre de catipén i deutes. La mateixa pudor de socarrim que fa En Comú Podem, taint la tradició del PSUC a Catalunya i el republicanisme espanyol fent de crossa *moderneta* del PSOE, com s'ha dit a bastament, ni obrer, ni socialista. Espanyol, no caldria sinó, al 155%.

Imatge: Carles Claret.